హంసపాదు

యౌవనంలో వున్న మానవుల ప్రాణాలకి, ప్రాణాంతకంగా పరిణమించే సమస్యలు యీ ప్రపంచంలో రెండే రెండు – అందంగల ఆడదీ – డబ్బుగల మొగాడూ!

ప్రమీల, రామ్మూర్తికి ప్రాణగొడ్డంగా తయారయిందంటున్నానంటే ఆమె అందంగలదని, మీరిట్టే గ్రహించగలరనుకుంటాను. పోతే రామ్మూర్తి డబ్బుగలవాడు కాకపోవడంవల్ల, ప్రమీలకే కాక, యింకే స్త్రీ క్కూడా, యీనాటి వరకూ, కనీసం ఓ రెండో రకం సమస్యగా కూడా తయారవలేక పోయాడు.

రామ్మూర్తి మగాడు కనకా, యింగితజ్ఞానం వున్నవాడు కూడా కనక – ప్రమీల అందం చూసే ప్రేమించి వుంటాడని మరే మగాడైనా యిట్టే గ్రహించగలడు.

తెలివిగల ఆడవాళ్లు, తెల్లకాకుల్లానే వున్నా కనబడరని రామ్మూర్తికి తెలియంది కాదు. అందుకనే 'నీ తెలివితేటల్నీ, బుద్ధిబలాన్నీ చూసి నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను' అని కేశవరావులా, అతడు ప్రమీలతో అనలేకపోయాడు.

స్త్రీ, పురుషుడి ముందు ప్రదర్శించేదీ, అతడు గుర్తించి మెచ్చుకోవాలనుకునేదీ తన తెలివితేటల్ని కాదు – అందాన్ని! యీ ప్రకృతి రహస్యాన్నీ, జీవిత కషాయాన్నీ రామ్మూర్తి ఎప్పుడో గ్రహించాడు – చవి చూశాడు.

రామ్మూర్తీ, కేశవరావూ ఒకే వూరు వాళ్లు – స్నేహితులు కూడా! వాళ్ల యిళ్లని ఓచిన్న ప్రహరీ గోడ వేరుపరుస్తోంది. వాళ్ల హృదయాలని ఓ పెద్ద అడ్డుగోడ ప్రమీల రూపంలో ఎడం చేస్తోంది. అయినా వాళ్లు స్నేహితుల్లానే ప్రవర్తించేవాళ్లు. తప్పనిసరై, కాలేజీలో చేరేందుకు కేశవరావు మద్రాసు వెళ్లిన తరవాత, వాళ్ల వుత్తర ప్రత్యుత్తరాలు 'మైడియర్ ఫ్రెండ్' అంటూనే ప్రారంభమయ్యేవి.

రామ్మూర్తిలో డబ్బులేని లోపాన్ని, తెలివితేటలూ, చొరవా, సాహసం సరిచేసినై. ప్రమీల, కేశవరావు వైపుకే మొగ్గుతోందనీ, కేశవరావు తన ప్రేమని గురించి కూడా ఆమెతో చెప్పేశాడనీ తెలిసి కూడా రామ్మూర్తి అంతగా నిరుత్సాహపడలేదు.

"నువ్వు ప్రేమిస్తున్నట్టు చెపితే – ప్రమీల ఏమన్నది?" – ఆ రోజున కేశవరావుని, రామ్మూర్తి ప్రశ్నించాడు.

"ఏమన్నది... అదోలా నవ్వి, గదిలోకి వెళ్లింది"

రామ్మూర్తి అంతటితో వూరుకున్నాడు. ఆమె వెళ్లింది వంటగదిలోకో, పడకగదిలోకో కూడా అతడు అడగదల్చుకోలేదు. 'అదోలా నవ్వి' అని కేశవరావు చెప్పడంలోనే అక్కడ ఏ బల్ల చాటునో, కుర్చీ మాటునో వుండి మన్మథుడు బారుచేసి, బాణాల్ని ప్రమీల మీద వదిలివుంటాడని రామ్మూర్తి

గ్రహించాడు. జరిగిన పొరపాటల్లా, కేశవరావు ఆ తూణీర ధ్వనినీ వినలేకపోవడం.

రామ్మూర్తికి, కేశవరావును హడలకొట్టేందుకు యిక్కడ మంచి అవకాశం దొరికినట్టు తోచి. అన్నాడు.

"మనం ఎలాంటెలాంటి స్త్రీలనైనా ప్రేమించవొచ్చు. కాని, ఆ విషయం వాళ్లతోనే చెప్పదలుచుకుంటే – ఒకటి గుర్తుంచుకోవాలి....కాదు, చూడాలి"

"ఏమిటే?" – రెప్పవాల్చకుండా చూస్తూ కేశవరావు ప్రశ్నించాడు.

"వాళ్ల కాళ్లని చెప్పుల్లేకుండా ముందు చూడాలి. తరవాత..."

"నాకు బాగా అర్థం అవడంలేదు!"

"అయితే మరోమారు అడుగు!"

రామ్మూర్తి తన అంచనా తలకిందులైందని వారం రోజుల్లోనే గ్రహించాడు. కేశవరావు తను చెప్పింది విని, భయపడిపోతాడనీ, ప్రమీల యింటివైపుకే పోడనీ అతడు ఆశించాడు. కాని, ఓనాడు తను బజారు నుంచి వస్తూంటే, వాళ్లిద్దరూ పక్కపక్కగా నుంచుని మాట్టాడుకోవడం కనబడింది.

రామ్మూర్తి తన భవిష్యత్తు చిక్కులో చిక్కుకుందని గ్రహించాడు. ప్రమీల అందంగల యువతి! ఆమె గుర్తుకొస్తే రాత్రిళ్ళు అతడికి నిద్రపట్టేది కాదు – పగలు ఏ పని చేసేందుకూ మనస్కరించదు.

అతడు తర్కించుకున్నాడు. ప్రమీల కంటే అందంగల వాళ్ళు యీ లోకంలో యికలేరా? వుండొచ్చనీ, వున్నారనీ కూడా అతడికి తోచింది. అయినా అందుబాటులో – అందులోనూ పక్కవీధిలో వున్నదల్లా ప్రమీల ఒక్కర్తే!

వాటర్లూకి ముందు నెపోలియన్‌లా, రామ్మూర్తి ఎత్తు మీద ఎత్తు ఆలోచించాడు. కాని తన హృదయంలోని ప్రేమభారం కన్న, కేశవరావు జేబులోని మనీపర్సు భారం, ప్రమీలను తన వైపుకు గుంజుకుంటూన్నట్టు అతడికి తోచింది.

కేశవరావు కాలేజీలో చేరేందుకు మద్రాసు వెళ్లడం నిశ్చయమైంది. తలవని తలంపుగా పరిస్థితులు తనకు అనుకూలమవుతూన్నవని రామ్మూర్తికి తోచింది. శివధనుస్సను విరించేందుకు సమయానికి రాముడు రాకుండా ఉన్నట్టయితే, కనీసం దాన్ని ఎత్తగలిగిన రావణుడి చరిత్ర మరో విధంగా ఉండేది కదా!

కేశవరావును రైలెక్కించేందుకు తోడుగా రామ్మూర్తి వెళ్లాడు. టిక్కెట్టు తీసుకుని యిద్దరూ ఫ్లాట్‌ఫారం మీదికి వెళ్ళారు. మెయిల్ వచ్చేందుకు యింకా పది నిమిషాల టైముంది.

రామ్మూర్తి చాలా చాలా మాట్లాడాడు. కేశవరావూ – ప్రమీలల మధ్య ఖాళీస్థలం ఎంతవరకూ వున్నదో – లేక, ఆ ఖాళీ అనేది లేకుండానే పోయిందో తెలుసుకోవాలని అతడి ఆదుర్దా. ఒకసారి ఆ ఖాళీ, ఆ హద్దూ, గీటూ ప్రేమికులు అధిగమించడం అంటూ జరిగితే – ఆ తరవాత వాళ్ళు భార్యభర్తలయే అవకాశాలే ఎక్కువని రామ్మూర్తికి తెలుసు.

"మళ్లీ ఎప్పుడైనా... ఆ సంగతి తెచ్చావా?" – రామ్మూర్తి అడిగాడు.

"ఆహాఁ! అదా...ఎప్పటిలానే నవ్వు నవ్వింది"

కేశవరావు జవాబు రామ్మూర్తి హృదయాన్ని ప్రశాంత పరిచింది. అంతా మించి పోలేదనీ - అసలు ఏమీ మించిపోవడం అంటూ జరగలేదనీ అతడు గ్రహించాడు.

"అందమైన ఆడవాళ్లని చూడాలంటే మెద్రాసే వెళ్లాలి. అక్కడ యిలాంటి ప్రమీలలు పమిట లేకుండా తిరుగుతున్నా ఎవరూ గమనించరు. కాని, మనకి యిక్కడ..."

"అవును! చాలా మంది అలాగే చెప్తారు..."

కేశవరావు, ప్రమీలని గురించి తను అలా అన్నందుకు కోపం తెచ్చుకుంటాడనుకున్న రామ్మూర్తికి, అతడి జవాబు ఆశ్చర్యంగా తోచింది. బహుశా అతడికి తనలా ప్రమీల మీద పూర్ణ ప్రేమ లేదేమా అనుకున్నాడు. కాని ప్రమీలకి...

రామ్మూర్తి తీరని సమస్యల భారంతోనే, స్టేషను నుంచి యింటికి వచ్చాడు. ప్రస్తుతానికి కేశవ రావు అడ్డంకి అంటూ లేకపోయినా, తన పని ఎలా సానుకూలం అవుతుందో అతడికి ఎంత ఆలోచించినా తేలలేదు.

'ప్రమీల కేశవరావు వైపే ఎందుకు మొగ్గుతోంది?' రామ్మూర్తి ప్రశ్నించుకున్నాడు. నిలువునా, అడ్డంగా తిప్పి అదే ప్రశ్నకి అనేక రకం జవాబులు వెతుక్కున్నాడు. ఎంత ఆలోచించినా ప్రమీల కేశవరావుని ప్రేమించడానికి 'డబ్బు' తప్ప మరే కారణం అంతగా అతడికి కనబడలేదు.

తను కనీసం ఓ సన్నపాటి గొలుసు కానీ, ఓ చౌకరకం జార్జెట్ చీర కానీ ప్రమీలకు కొనిపెట్ట లేడు. వున్న రెండెకరాల పొలాన్నే, తన ఫిఫ్త్ ఫారం చదువుతో, వున్న తెలివితేటల్తో కాపాడుకుని వృద్ధిచేసుకోవలసిన ఆర్థిక స్థితి. పోతే కేశవరావు సంగతి వేరు - పాతికెకరాలకు వారసుడు.

రామ్మూర్తిలో రకరకాల ఆలోచనలూ, వింత వింత భావాలూ పొట్లతీగల్లా మెలికలు మెలికలు తిరిగినై. తన కన్న అందంలో తక్కువవాడూ, బలహీనుడూ, తెలివిహీనుడూ కూడా అయిన వ్యక్తి, కేవలం ఆస్థి బలంతో, తను ప్రేమిస్తున్న యువతిని ఆక్రమించుకోగలిగే స్థితిలో వుండడం, అతడికి చాలా బాధనీ, ద్వేషాన్నీ కలిగించింది.

ఆ రాత్రి కలత నిద్దర్లో - సూళ్లూరుపేట దగ్గిర పట్టాల మీది నుంచి కెనెడియన్ ఇంజన్ కట్ట దిగడం వల్ల కేశవరావు ఎక్కిన మెయిల్ పడ్డట్టూ, అందరూ సజీవంగా కొద్ది దెబ్బలతో బతికి బయటపడినా ఒక్క కేశవరావు మాత్రం గుర్తించలేనంత భయంకరంగా, ముక్కలు ముక్కలై మరణించినట్టూ అతడికి కల వొచ్చింది. వులిక్కిపడి మగత నిద్ర నుంచి లేచి మంచం మీద కూర్చున్నాడు. యదార్థం తెలిసిన తరవాత అతడికి మరి నిద్ర పట్టింది కాదు.

కాలం గడుస్తోంది. రామ్మూర్తి అవకాశం చిక్కినప్పుడల్లా ప్రమీల యింటికి వెళ్తున్నాడు. అంత ఆస్థివున్నవాడి ప్రేమను తెలుసుకున్న ప్రమీలతో తన ప్రేమ సంగతి చెప్పేందుకే అతడి వొళ్లు జలదరించేది. ప్రేమని గురించీ, పెళ్లిని గురించీ అన్యాపదేశంగా ఎన్ని చెప్పినా ఆమె అదోలా నవ్వి గదిలోకి వెళ్లడం అటుంచి, కనీసం వినేందుక్కూడా ఆసక్తి కనబరిచేది కాదు. మన్మథుడు మగాడైనా, యీ కాలపు యువతుల్లా శ్రీమంతుల సవారీ అంటేనే మోజుపడుతూన్నట్టుగా

రామ్మూర్తికి తోచింది. ఎంత శృంగారానికీ, సరసానికీ అనుకూలమైన పరిస్థితుల్లోనూ అతడు, రామ్మూర్తి ఎదురుగా వున్నప్పుడు, ప్రమీల మీద పుష్పబాణాల్ని కాదుగదా – కనీసం ఓ అవిటి మొగ్గని కూడా ప్రయోగించలేదు.

ఆ రోజున రామ్మూర్తికి, కేశవరావు నుంచి ఓ పెద్ద వుత్తరం వచ్చింది. చదువుదామని వుత్తరం మడతలు విప్పుతూన్న అతనికి – ఆ మడతల్లోనుంచి, ఓ చిన్న ఫోటో నాజూగ్గా బటికి తొంగి చూసింది.

'నాజూగ్గా' అనేప్పటికే, ఎవరికైనా ఆ ఫోటో స్త్రీదని తెలిసిపోతుంది గదా? మగాడైతే నాజూగ్గా ఎందుకు చూస్తాడు! వాడు నిలువుగానో, పక్కవాటుగానో, ఏదైనా కళ్లతో మాత్రమే చూస్తాడు!

రామ్మూర్తి విస్మితుడయాడు. జాగర్తగా ఫోటోని అరిచేతిలో పెట్టుకుని చూశాడు.

ఆ ఫోటోలోని స్త్రీమూర్తి నిండు యౌవ్వనంలోనే వుంది.. నాజూగ్గా–అతి నాజూగ్గా, ఒక్క కళ్లతోనే కాక, అదోలా మలిచిన పెదాలతో, ఖజానా బాతులా ముందుకు వంచీవంచనట్టుంచిన శంఖంలా మెలితిరిగిన మెడతో, వస్త్రహీనంగా వదిలిన లోతర నాభితో, శస్త్రం చేసి తప్ప విడదీయ లేము అనుకునేలా ఎగువుగా, శరీరంలో కలిసిపోయిన మెరిసే ఛోలి రవికెతో, ఏ చువ్వలూ అడ్డం లేని కిటికీలో కుండా బయటికి – ప్రపంచంలోకి చూస్తోంది.

ఆ ఫోటో కింద అంటించిన చిన్న తెల్లకాయితం మీద, కేశవరావు నాలుగైదు మాటలు మాత్రం రాశాడు.

"శ్నాప్!.... అదృష్టం!.... జీవిత రహస్యం! నిన్ను నమ్ముతున్నాను. ఏ పరిస్థితిలోనూ ప్రమీలకు...."

శకునిలా తల పంకించి, షెర్లాక్ హోమ్సులా ఎగిరి గంతేసి రామ్మూర్తి గది మధ్య అటూ యిటూ పచార్లు ప్రారంభించాడు. అంత ఆస్థిగల కేశవరావూ తన గుప్పెట్లో నిస్సహాయుడుగా చిక్కుకుపోయాడని రామ్మూర్తి పరవశత్వం చెందాడు.

ఆ ఉత్తరం, ఫోటో తీసుకుని వీధి మలుపు తిరగడం, ప్రమీల వాళ్ల యింటి తలుపు తట్టడం అంతా, వాయు మనో వేగాల్లో రామ్మూర్తి నిర్వహించాడు. తలుపు తెరిచిన ప్రమీల తల్లిని తోసుకుంటూనే అతడు సరాసరి ప్రమీల కూర్చున్న వరండాలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

'ఏమిటీ?' అన్నట్టు ప్రమీల చులకనగా రామ్మూర్తిని నఖశిఖ పర్యంతం పరీక్షగా చూసింది. అనర్హుడైన ప్రేమికుడంటే ఆడదానికీ, అప్పు తీర్చలేని ఆసామీ అంటే అప్పిచ్చిన వాడికీ, చులకన కాక మరేమిటి!

"కేశవరావు బుద్ధిమంతుడే!" – కూర్చుంటూనే రామ్మూర్తి ప్రారంభించాడు.

ప్రమీల పమిట సర్దుకుని, పక్కకు తల తిప్పింది.

"అదంతా మెడ్రాసు వెళ్ళక ముందు. కాని....యిప్పుడు"

తిరిగి ప్రమీల తన వైపుకు తల తిప్పేసరికి రామ్మూర్తి ఫోటో పట్టుకున్న చేతిని ఆమె వైపుకు చాచాడు.

"ఏమిటి? ఆఁ" – ప్రమీల ఫోటో అందుకున్నది.

"ఆ ఫొటో, కింద రాసిన సంగతీ...."

రామ్మూర్తి విజయసూచకంగా నవ్వాడు.

ఆ నవ్వు, శంఖారావంలా ప్రమీల చెవుల్లో ప్రతిధ్వనించింది.

"నిజమా?" - ప్రమీల ఫొటో వంకా కింద రాసివున్న పంక్తుల వంకా చూస్తూనే జీరగా అడిగింది.

"నిజం! అతడి మాటల్లోనే..."

"నన్ను ప్రేమించాననీ, ఒకటికి నాలుగుసార్లు చెప్పాడు!"

ప్రమీల కంపితస్వరంతో అన్నది. ఫొటో ఆమె చేతిలోనుంచి జారి కింద పడింది.

"అందంగల అవివాహితనీ, మెడ మీద తలకాయ వున్న ప్రతి మగాడూ కాంక్షిస్తాడు? అలాగే చెపుతాడు. పోతే ఎవడు ప్రేమిస్తున్నాడో, ఎవడు మొక్కుబడి తీర్చుకునేందుకు చూస్తున్నాడో, ఆమె మెదడును వుపయోగించి తెలుసుకోవాలి!"

"యింత మోసం!" - ప్రమీల రోషం, విషాదం కలిసిన గొంతుతో అన్నది.

"అంతా అయిపోయిన తరువాత... యిప్పుడు" - రామ్మూర్తి తీక్షణంగా చూస్తున్న ప్రమీల మొహం కేసి చూసి ఠక్కున ఆగిపోయాడు.

"అంతా ఏమైపోయింది? నన్ను గురించి ఏమనుకుంటున్నావ్? నువ్వు నువ్వు..." - ఆమె రోషకషాయ నేత్రాలు, రామ్మూర్తిలో భయాన్నీ, కింకర్తవ్యతా మూఢత్వాన్నీ కలిగించినై.

"నిన్ను మాత్రం నమ్మేదెట్లా! పైగా అతడి శత్రువులు ఎవరైనా అలా పంపివుండొచ్చు"

రామ్మూర్తికి ఆ మాటల్తో, ప్రమీల మీద జాలి కలిగింది. స్త్రీ గనక, ఏదో ఒక పురుషుణ్ణి, కేశవరావుని కాకపోతే, మరో కాకయ్యని ఎప్పుడో ఒహప్పుడు నమ్మితీరక తప్పదు. మరణంలానే, అదీ, జీవితంలో స్త్రీ పురుషులు ఎప్పుడో ఒకప్పుడు తప్పనిసరిగా ఎదుర్కొనే తీరవలసిన సమస్య! రామ్మూర్తిలో జాలీ, కారుణ్యం నిండుగా తొణికిసలాడినై.

"మీ పెద్దమ్మ కొడుకు మెడ్రాసులోనే చదువుతున్నాడు గదా! అతడికి రాస్తే?" - రామ్మూర్తి కేవలం స్నేహితుడిలా మాట్లాడాడు.

"రాస్తే?" - ప్రమీల తిరిగి ప్రశ్నించింది. ఓ క్షణకాలం ఆగి మళ్లీ అన్నది.

"నేనే వెళ్తాను. నువ్వూ వస్తావా?"

రామ్మూర్తి తల వూపాడు.

ఆ రాత్రి మెయిల్కే ప్రయాణం. రామ్మూర్తి తన స్థితి చాలా శోచనీయంగా తయారైందని బాధ పడ్డాడు. తను ఏదో విజయశంఖారావం పూరించేందుకుపోతే, ఫలితం మరోలా తయారైంది.

ప్రమీల యింకా కేశవరావుని ప్రేమిస్తోందా? రామ్మూర్తి మళ్లీ తర్కించుకున్నాడు. వైఫల్య భారంతో కుంగిపోయే అతని మనస్సుకి, ప్రమీల కేశవరావుని కాక, అతడి పాతికెకరాల ఆస్థినే ప్రేమిస్తున్నట్టుగా తోచింది. బహుశా ముఫై ఎకరాల ఆస్థిగలవాడు ఎదురైతే తప్ప ఆమె కేశవరావుని ప్రేమించకుండా వుండలేదనుకున్నాడు. అయినా తాను సరే అన్నాడు కనక, ఆమెతో పాటు,

మెద్రాసు వెళ్ళక తప్పదు. తన దురదృష్టానికి చింతిస్తూనే అదృష్టం మీద కొంత భారం వేశాడు.

ప్రమీల రైల్లో అంతగా మాట్టాడలేదు. సాయంత్రం ఐదు గంటలకు మెద్రాస్ సెంట్రల్ స్టేషన్లో దిగగానే, ఆ చుట్టూ కనబడిన వాతావరణానికి ఆమె కళవెళ పడ్డది.

తన చిన్న వూళ్ళో అందంగల దాన్ననే గర్వంతో, తల ఎత్తుకుని ధీమాగా తిరిగే ఆమెకు బస్‌లో టిక్కెట్ యిచ్చిన ఆడ కండక్టరు ఎదుటనే తల దించుకోవలసినంత భయం, తన అందం మీద అనుమానం కలిగింది. రామ్మూర్తి జరుగుతూన్న మార్పుల్ని గమనిస్తూనే వున్నాడు.

తీరా, పెత్తల్లి కొడుకు వుండే రూమ్‌కి వెళితే అతను సినిమా కెళ్ళాడని, పక్క రూం వాళ్ళు చెప్పారు. ప్రమీల నిర్వేదంగా రామ్మూర్తి వంక చూసింది.

"మనమూ యీ లోపల సినిమాకి వెళ్ళివద్దాం"

ప్రమీల వినీవిననట్టే తల వూపింది. రామ్మూర్తిలో ఏదో ఆశ మొలకెత్తి నట్లయింది. తనని అదృష్టదేవత కరుణించేదీ లేనిదీ గంటల్లో, నిమిషాల్లో తేలిపోతుందనుకున్నాడు.

షో ప్రారంభించి పావుగంట అయింది. టిక్కెట్లు కొని యిద్దరూ కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు. కథ అగమ్యగోచరంగానే కనబడింది. మరో పావుగంట తరవాత, హఠాత్తుగా తెరమీద ఓ చువ్వల్లేని కిటికీని తెరిచి ఓ యువతి నాజూగ్గా - ఖజానా బాతులా మెడ మెలితిప్పి, సూటిగా - ఎదురుగా చూస్తూ నిలబడింది.

ప్రమీల అదోలా చిన్న కేక పెట్టింది.

రామ్మూర్తి కుర్చీలో అటూ యిటూ కదిలి ఓ దీర్ఘ నిశ్వాసం విడిచాడు.

పక్కన కుర్చీల్లో వున్న ఒహరు, పక్కవాడితో 'రెహనా రొంబ బ్యూటిఫుల్' అంటున్నాడు.

ఇంటర్వల్ లైట్లు వెలిగినై. కుర్చీలో నుంచి లేచి చకచకా బయటికి నడిచిపోతున్న ప్రమీల వెనక, నేరం చేస్తూ పట్టుపడిన దొంగలా, పుట్టుబానిసలా తల వంచుకుని రామ్మూర్తి నడిచాడు.

పేవ్‌మెంటు మీద ఆమె నిలబడింది. వెనక్కి తిరిగి రామ్మూర్తి వంక చూసింది.

"ఈర్ష్య నిన్ను యింత నీచ స్థితికి దిగలాగిందా! ఎవరో సినిమా స్టారు తన ప్రియురాలనీ, తనే ఫోటో తీశాననీ చెప్పేంత బుద్ధిహీనుడా కేశవరావు? ఛీ!"

ప్రమీల కాళ్ళ చెప్పులు పేవ్‌మెంటు మీద ప్రతిధ్వనించినై. అక్కడే వున్న రిక్షాలో ఎగిరికూర్చుని - టిసిరకేనూ, వీధీ, రూమ్ నెంబరూ వాడితో చెప్పేసింది.

రామ్మూర్తి స్థాణువులా అక్కడే చూస్తూ నిలబడ్డాడు. కేశవరావు ఎంత బుద్ధిహీనుడో రుజువైన నిమిషమే, తనకి దురదృష్టంగా మారడం అతణ్ని నిలువునా కుంగదీసింది. ప్రమీల ఎక్కిన రిక్షాని కదలకుండా పట్టుకోవాలనీ, ఆమెతో ఏదో చెప్పాలనీ, అతడి చేతులూ, హృదయం తపన పడినై. కాని, కాళ్ళు తప్ప అతని సర్వేంద్రియాలూ స్తబ్ధత వహించినై. కళ్ళు తెరిచే, అవి మూసినప్పుడు తోచేంత గాఢాంధకారంలో అతడు రోడ్డుకు అడ్డంగా, బస్సులూ, ట్రాములోకి నడిచాడు.

✪

(అభిసారిక మాసపత్రిక : 1940-49 మధ్య)